

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 287-288/2554

พนักงานอัยการจังหวัดลพบุรีโจทก์ นายไสว สุพรรณจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 5, ป.อ. มาตรา 291, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อพิจารณาคำเบิกความพยานโจทก์ประกอบกับรอยห้ามล้อยาวถึง 20.30 เมตร และความเสียหายของรถยนต์ที่จำเลยขับซึ่งได้รับความเสียหายตรงบริเวณกันชนด้านขวามือผู้ขับยุบไปค่อนข้างมากแล้ว เชื่อว่าจำเลยขับรถด้วยความเร็วสูงเกินสมควรซึ่งการขับรถด้วยความเร็วสูงมาถึงทางร่วมทางแยกก็มิได้ลดหรือชะลอความเร็วของรถให้ช้าลง เป็นการขับรถโดยประมาทอย่างหนึ่ง แต่เหตุที่จำเลยห้ามล้อไม่น่าจะเกิดจากการที่จำเลยหักหลบหลุมตรงบริเวณปากทางแยกเป็นสำคัญ เพราะตามภาพถ่ายหมาย จ.5 จำนวนหลัง เห็นได้ชัดว่าหลุมดังกล่าวล้ำเข้ามาในผิวจราจรของช่องเดินรถที่จำเลยขับเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องหลบหลุมถึงขนาดล้ำเข้าไปในช่องเดินรถสวน เชื่อว่าเหตุที่จำเลยขับล้ำเข้าไปในช่องเดินรถสวนเพราะหักหลบรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับตัดหน้า จุดชนอยู่ตรง ๆ กับปากทางแยก ชนถูกรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับตรงฝ่าครอบแบตเตอรี่ขวามือผู้ตาย น่าเชื่อว่าผู้ตายยังมีได้ตั้งลำรถจักรยานยนต์ในช่องเดินรถที่ตนจะเข้าไป ทั้งตามคำเบิกความของ อ. ก็ได้ความว่า เมื่อ อ. และผู้ตายขับรถมาถึงปากทางแยก อ. เห็นรถยนต์ที่จำเลยขับแล่นมาอยู่ห่างรถที่ อ. ขับ 30 ถึง 40 เมตร อ. จึงหยุดตรงปากทางแยก ไม่ขับออกไปในถนนที่เกิดเหตุ แต่ผู้ตายขับออกไปจึงถูกรถยนต์ที่จำเลยขับมาชน เห็นได้ว่าถ้าผู้ตายระมัดระวังโดยยังไม่ขับออกไปเหมือน อ. ก็จะไม่ถูกจำเลยขับรถยนต์ชน ยิ่งกว่านั้นตามคำเบิกความของ ถ. จ. และ ท. พยานโจทก์ทั้งสองที่เบิกความว่าผู้ตายขับในลักษณะพุ่งออกไปอันเป็นลักษณะของการขับรถออกไปอย่างรวดเร็ว เมื่อจำเลยเห็นจึงห้ามล้อตั้งแตอยู่ห่าง 20 ถึง 30 เมตร พฤติการณ์เช่นนี้ แม้จุดชนอยู่ห่างจากเส้นแบ่งช่องเดินรถประมาณ 1.40 เมตร ดังที่โจทก์ทั้งสองฎีกา ก็ไม่เป็นข้อบ่งชี้ว่าผู้ตายมิได้ประมาทที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าทั้งผู้ตายและจำเลยต่างขับรถโดยประมาท ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย เมื่อผู้ตายก็เป็นผู้ขับรถโดยประมาท ผู้ตายจึงไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย โจทก์ที่ 2 ซึ่งเป็นบิดาผู้ตายย่อมไม่มีอำนาจจัดการแทนผู้ตายและไม่มีอำนาจฟ้องซึ่งรวมทั้งไม่มีอำนาจฟ้องอุทธรณ์ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (4), 5 (2) และ 3 (2) เมื่อไม่มีอำนาจฟ้องฎีกา ก็ไม่อาจขอให้ไม่รอกการลงโทษดังที่ฎีกาขึ้นมาด้วย

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์สำนวนแรกว่า โจทก์ที่ 1 เรียกโจทก์สำนวนหลังว่า โจทก์ที่ 2 และเรียกจำเลยทั้งสองสำนวนว่า จำเลย สำนวนแรก โจทก์ที่ 1 ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4), 71, 72, 157 สำนวนหลัง โจทก์ที่ 2 ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องสำนวนหลังว่า เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธทั้งสองสำนวน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (4), 157

การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 1 ปี ให้ยกฟ้องโจทก์ที่ 2 โจทก์ที่ 2 และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับจำเลย 10,000 บาท อีกสถานหนึ่ง โทษจำคุกให้รอ การลงโทษมีกำหนด 2 ปี ให้คุมประพฤติจำเลยโดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ ทุก 3 เดือนต่อครั้ง มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระ ค่าปรับให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ที่ 2 และจำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อใน คำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์ที่ 2 และจำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ที่ 2 ว่า โจทก์ที่ 2 มีอำนาจฟ้องหรือไม่ ซึ่งต้องพิจารณาว่า ผู้ตายขับรถโดยประมาทหรือไม่ และมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยขับรถ โดยประมาทหรือไม่ โจทก์ที่ 2 ฎีกาว่าเหตุที่จำเลยขับรถมาชนเพราะจำเลยขับด้วยความเร็วสูง แล้วหักหลบหลุมที่ปากทางแยกดังกล่าว ขณะนั้นผู้ตายขับเข้าช่องเดินรถที่ผู้ตายจะขับไปทาง อำเภอบ้านหมี่แล้วโดยเห็นได้จากจุดชนอยู่ในช่องเดินรถที่ผู้ตายขับ อยู่ห่างจากเส้นแบ่งช่องเดินรถ ประมาณ 1.40 เมตร ไม่ใช่จำเลยหักหลบรถที่ผู้ตายขับตัดหน้าแต่อย่างใด ส่วนจำเลยฎีกาว่า เหตุ เกิดเพราะจำเลยหักหลบรถที่ผู้ตายขับตัดหน้าอย่างกะทันหัน ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อที่โจทก์ที่ 1 ฟ้อง ว่าจำเลยขับรถโดยประมาทโดยขับรถด้วยความเร็วสูงนั้น พยานโจทก์ทั้งสองมีนายเจริญ นายถวัลย์ นายสมจิตรและนายสำราญ เบิกความว่า จำเลยขับด้วยความเร็วประมาณ 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ส่วนนายอุดม พยานโจทก์ทั้งสองอีกปากหนึ่งเบิกความว่า จำเลยขับด้วยความเร็วประมาณ 80 กิโลเมตรต่อชั่วโมง สำหรับจำเลยนำสืบว่าจำเลยขับด้วยความเร็ว 70 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เมื่อศาลฎีกาพิจารณาคำเบิกความดังกล่าวประกอบกับรอยห้ามล้อยาวถึง 20.30 เมตร และความเสียหายของรถยนต์ที่จำเลยขับซึ่งได้รับความเสียหายตรงบริเวณกันชนด้าน ขวามือผู้ขับยุบไปค่อนข้างมากแล้ว เชื่อว่าจำเลยขับรถด้วยความเร็วสูงเกินสมควรดังที่ศาลล่าง ทั้งสองวินิจฉัยต้องกันมา ซึ่งการขับรถด้วยความเร็วสูงมาถึงทางร่วมทางแยกก็มิได้ลดหรือชะลอ ความเร็วของรถให้ช้าลงเป็นการขับรถโดยประมาทอย่างหนึ่ง แต่เหตุที่จำเลยห้ามล้อไม่น่าจะเกิด จากการที่จำเลยหักหลบหลุมตรงบริเวณปากทางแยกเป็นสำคัญ เพราะตามภาพถ่ายหมายเลข จ.5 สำนวนหลัง เห็นได้ชัดว่าหลุมดังกล่าวล้ำเข้ามาในผิวจราจรของช่องเดินรถที่จำเลยขับเพียง เล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องหลบหลุมถึงขนาดล้ำเข้าไปในช่องเดินรถสวน เชื่อว่าเหตุ ที่จำเลยขับล้ำเข้าไปในช่องเดินรถสวนเพราะหักหลบรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับตัดหน้าจุดชน อยู่ตรง ๆ กับปากทางแยก ขนถูกรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับตรงฝ่ากรอบเบตเตอร์ ขวามือผู้ตาย นำเชื่อว่าผู้ตายยังมิได้ตั้งล้อรถจักรยานยนต์ในช่องเดินรถที่ตนจะขับไป ทั้งตามคำเบิกความของ นายอุดมก็ได้ความว่าเมื่อนายอุดมและผู้ตายขับรถมาถึงปากทางแยก นายอุดมเห็นรถยนต์ที่จำเลย ขับแล่นมาอยู่ห่างรถที่นายอุดมขับ 30 ถึง 40 เมตร นายอุดมจึงหยุดตรงปากทางแยก ไม่ขับออกไป ในถนนที่เกิดเหตุ แต่ผู้ตายขับออกไปจึงถูกรถยนต์ที่จำเลยขับมาชนเห็นได้ว่าถ้าผู้ตายระมัดระวัง โดยยังไม่ขับออกไปเหมือนนายอุดมก็จะไม่ถูกจำเลยขับรถชน ยิงกว่านั้นตามคำเบิกความของ นายถวัลย์ นายไฉย และนายทองเหรียญ พยานโจทก์ทั้งสองที่เบิกความว่าผู้ตายขับในลักษณะพุ่ง ออกไป อันเป็นลักษณะของการขับออกไปอย่างรวดเร็ว เมื่อจำเลยเห็นจึงห้ามล้อตั้งแต่อยู่ห่าง 20.30 เมตร พฤติการณ์เช่นนี้ แม้จุดชนอยู่ห่างจากเส้นแบ่งช่องเดินรถประมาณ 1.40 เมตร ดังที่

โจทก์ที่ 2 ฎีกา ก็ไม่เป็นข้อบ่งชี้ว่าผู้ตายมิได้ประมาทที่ศาลล่างทั้งสองเห็นว่าทั้งผู้ตายและจำเลยต่างขับรถโดยประมาท ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย เมื่อผู้ตายก็เป็นผู้ขับรถโดยประมาท ผู้ตายจึงไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยโจทก์ที่ 2 ซึ่งเป็นบิดาผู้ตายย่อมไม่มีอำนาจจัดการแทนผู้ตายและไม่มีอำนาจฟ้องซึ่งรวมทั้งไม่มีอำนาจฟ้องอุทธรณ์ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4), 5 (2) และ 3 (2) เมื่อไม่มีอำนาจฟ้องฎีกา ก็ไม่อาจขอให้ไม่รอลงโทษตั้งที่ฎีกาขึ้นมาด้วย ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องโจทก์ที่ 2 มานั้น ชอบแล้ว ฎีกาของทั้งโจทก์ที่ 2 และจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

ประทีป ดุลพินิจธรรมา · สอนอง เล่าศรีวรกต · สุริยง ลีสมสธรานันท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/287-288/2554>